

● **Malo poezije**

Pesma **ČEMU PESMA KAD PEVATI SE NE DA** Branke Gajović
Objavljena u Književnom časopisu „Savremenik“
(broj 228-229-230/2015, str.74)

Бранка Гајовић

ЧЕМУ ПЕСМА КАД ПЕВАТИ СЕ НЕ ДА?
Бранку Миљковићу

Већ одавно не певам своју песму стару!
У трагичном времену цена јој је пала.
За прегнуће ума, бол срца, зоро наде
не хају критичари, ни песници прави,
нит страсни љубавници на полеглој трави.

Ма, шта је кога брига
што немам слободу
да снатрим и певам
шта год ме је воља!
Тешка су времена
хоће л' доћи боља?

У времену нехаја и зала
недостојно је певати о срећи.
Срећа сан је пусти што на јави вене.
Само песник зна је јер превише снева.
Од лепоте стиха и умилне риме
не остаде ништа осим јадне сене.

Певати без душе, ругати се стиху,
сањати без снова, хтети што не хтети,
издавати себе, певати, не мрети –
Залог новог времена прими се без семена!

Гле чуда!
Књига, бре, поста бесмисао пуки,
роба на тржишту глупости и лажи.
А песма? Напуштена форма.
Нестаје у миру, к'о кругови таласа у виру.

Сад верујем, Миљковићу млади,
„да исто је певати и (у)мрети“.
Чему песма, кад певати се не да
док душом влада преиспољна беда?

О, Боже!
„Мисао која не уме да мисли завлада светом!“
Куда идеш, свете? И шта ћу ја теби?
Не умем другачије до
јасно
нудити стихове на длану.
Залуд ми је певати
гласно.
Не припадам ниједном клану!

Да се разумемо, мили моји,
„мене ничега више није стид“,
не коче ме помодарства вајна,
не плаше ме ни покуде силне,
нит мишљења недоследног мњења.
Моја је песма посве обична,
крцата истином, пуна хтења.

Знам! Одмахујете руком –
Коме то треба?
Мислим, ко ће да ме чита?
Кога то хоћу да варам?
На питање питањем одговарам –
Зар они што не знају да пишу,
или они што уче да песнике схвате,
ил', можда, они надобудни, ал' јалови
што писцима-духовима умеју да плате?

Ко се још славом овенчао није,
тај не зна шта га чека
нит које битке води.
Да л' у ускрснуће песме
ипак веровати вреди
и када се због ње узалудно страда?
Главу на пањ, господо!
Постмодерна јоште увек влада!

Да, мили моји читачи у ноћи,
песник прави не може бити човек
„срећан ко своју песму не плати главом.“
Ини су само сенке туђих сенки
што трабуњањем ил' самохвалом
поезију своју називају славом.

Но, да ли је баш све тако?
Не клоните духом. Подигните чела!
Нада исијава из опрезног ока.
Нико није вечан, ни бољи нит гори.
У космичку правду веровати треба.
„Неки ће свемир поново да нас створи.“